

Мама наистина е много висока и може да стъпче страшните неща. Аз я виждам как вжрви, а насреща ѝ идат дълги, бодливи клони — тя ги блъсва... Отдалеч нещо черно, по-черно от тъмнината бърже, бърже тича срещу нея. Коленете ми се подсичат...

Излая отново Балан, но сега от другата страна на чифлика.

— Ами Балан как ходи в тъмното?

— Не може да ти приказва човек; нищо сама не можеш да разбереш, — казва брат ми сърдито,

Примлжкнахме и двамата и се заслушахме. Вжн е тихо, сжвсем тихо. Чувам как бие сърдцето ми.

— Ами знаеш ли, че в тъмното, както вжрвиш, земята изведнаж се свършва и падаш с глава надолу...

— Де падаш?

— Под земята.

През прозореца гледат звездите, а в стаята е тъмно. Нещо изшумоля отвжн до вратата. Тржпки ме полазиха пак.

— Ти да не мислиш, че тъмното има като тебе само две ржце!

— Ами колко?

— Хиляди ржце има! Разбираш ли? А колко пржста мислиш?

— Не зная.

— Милион пжти по милион пржсти, и с всичките хваща!

Брат ми млжкна. Пак стана тихо. Усетих нещо ме обгржща — пржсти се докосват до мене...

— Мамооо!

Изведнаж Балан излая сжвсем близо, чу се гласа на мама. И двамата седнахме в леглата и отворихме очи. Но гласовете се загубиха и пак стана тихо.

— Ами знаеш ли за онова нещо, дето му светят очите?

Не смеех да мрждна. Боех се да хвана одеялото и да се завия. Седях неподвижна в леглото, а зжбите ми тракаха.

— На кждето се обжрнеш и то отива там, и все свети. А пжк като си затвориш очите, то влиза в очите ти и отвжтре гледа.